

מ"ת 45845/04/16 - תביעות צפת נגד ר ש (עציר)

בית משפט השלום בקריית שמונה

מ"ת 45845-04-16 תביעות צפת נ' ש(עציר)
תיק חיצוני: 173947/16

בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן
המבקשת תביעות צפת
נגד
המשיב ר ש (עציר)

החלטה

בפני בקשת המבקשת לעצור את המשיב עד תום ההליכים.

כתב האישום

1. נגד המשיב הוגש ביום 26/4/16 כתב אישום בן שני אישומים.

האישום הראשון עניינו אירוע מיום 22/4/16, בו מיוחסת למשיב עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי אחותה של בת זוגו (להלן "האחות" ו"בת הזוג").

על פי כתב האישום, ביום האירוע ביקרה האחות בבית בו מתגוררים המשיב ובת זוגו בקצרין. בסמוך לשעה 22.10 בעקבות ויכוח, **תקף המשיב את האחות במכת אגרוף בפניה, ומעוצמת המכה נהדפה האחות אחורה, נפלה על הרצפה ודם זב מאפה.** נטען עוד כי **המשיב תפס את האחות בצווארה וחנק אותה.** בשלב זה אמרה האחות למשיב, על פי כתב האישום, כי היא מזמינה משטרה, והמשיב יצא מהבית אך חזר תוך זמן קצר **כשבידו קרש מעץ ובו מסמרים.** כשראו זאת האחות ובת הזוג, אמרו השניים למשיב כי הן מזמינות את המשטרה, ואז זרק הנאשם את הקרש וברח.

האישום השני מייחס למשיב עבירות תקיפה והיזק לרכוש במזיד שביצע בבית שבו עם בת הזוג. נטען שמספר פעמים, גם בעת שבת הזוג הייתה בהריון, **תקף אותה המשיב בסטירות בפניה, ובמקרים נוספים בכך שדחף אותה.** בנוסף נטען שבתחילת חודש מרץ 2016 המשיב **שבר מכשיר טלפון וצעצוע רכב מפלסטיק,** ובכך גרם נזק במזיד.

ראיות לכאורה

2. ב"כ המשיב טען בהרחבה כי חומר הראיות בתיק אינו מקים רף של ראיות לכאורה. הסנגור הצביע על סתירות, משמעותיות לדבריו, בעדויותיהם של האחות ושל בת הזוג, וטען כי סתירות אלה משמיטות את הקרקע מתחת לכתב האישום, וכי יש לקבוע, כבר בשלב זה של דיון ברף ראיות לכאורה, כי אין לתת אמון בשתי העדות. לחלופין, טען הסנגור כי לכל היותר מתקיים מצע ראיתי קלוש לכאורה, אשר מפחית עד מאד את עילת המעצר, בהתאם לפסיקתו של כב' השופט עמית בבש"פ 5564/11, שתבע את מושג "מקבילית הכוחות" באשר ליחס שבין עוצמת הראיות לכאורה לבין השיקולים בהחלטה לשלול חירות של נאשם בפלילים במעצר.

בין טיעוניו, הפנה הסנגור לראיות המצביעות על כך ששתי המתלוננות היו ביום האירוע תחת השפעת אלכוהול, לטענת ב"כ המשיב במידת שכרות המשמיטה את הקרקע תחת גרסתן.

בנוסף, הסנגור הפנה לגרסתו של המשיב לגבי המיוחס לו, שבה הכחיש המשיב כל אלימות, וביקש שייקבע שגרסאות אלה מעוררות ספק משמעותי בגרסת האישום.

3. לאחר שעיינתי בתיק החקירה בשים לב לטענות האמורות, הגעתי לכלל מסקנה כי חומר הראיות בתיק מקים ראיות לכאורה, וכי לא ניכרת בשלב זה חולשה ראיתית רלוונטית, אשר יש בה להשפיע על המסוכנות המקימה עילת מעצר ממשית לגבי המשיב.

4. כידוע, שלב המעצר עד תום ההליכים, איננו שלב בו מתבקש בית המשפט לקבוע שיקולי מהימנות, מה גם שאין כלים, ללא שמיעת העדים, חקירתם על ידי הצדדים, והתרשמות מהם, לקבוע קביעות לגבי מהימנות גרסאותיהם. בשלב זה תתבצע בדיקת הראיות בשים לב לשאלת קיומו של פוטנציאל הרשעה עתידי.

דברים ברורים אלה נקבעו כהלכה על ידי בית המשפט העליון בעניין "זאדה" הידוע (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל). מדובר בהלכה ברורה ומחייבת, המסדירה את הליכי המעצר בכלל הערכאות.

ראה לדוגמא דברי כב' המשנה לנשיאה הש' רובינשטיין בבש"פ 3755/12 יוסף אבו אלקיען נ' מ"י:

"ניסיון לבחון את מהימנות הראיות פירושו ניהול משפטו של העורר בשלב המעצר, תוצאה שאינה אפשרית הלכה למעשה, ואינה ראויה, ועל כן אין להלום את החידוש שמבקש בא כוח העורר להעלות. כפי שהטעים הנשיא ברק:

"קיים הבדל מהותי בין 'ראיה לכאורה' הדרושה למעצר עד תום ההליכים לבין 'ראיה רגילה' (או 'ראיה מוחלטת') הדרושה להרשעה או לזיכוי. 'ראיה לכאורה' היא מטבעה ראיה גולמית. היא טרם עברה את כור ההיתוך של ההליך הפלילי.

אין כל אפשרות להכריע על פיה את אשמתו או את חפותו של נאשם... מהותה של הראיה לכאורה היא אפוא בפוטנציאל ההוכחתי הטמון בה. פוטנציאל זה יוצא מהכוח אל הפועל במהלך ההליך השיפוטי, לאחר חקירה ראשית ונגדית ולאחר קביעת אמינות ומשקל. הראיה ה'רגילה' אשר תישלף מהראיה לכאורה תיבחן על-פי מידת ההוכחה הדרושה במשפט הפלילי להוכחת אשמה או חפות, כלומר, הדרישה שהאשמה תוכח מעל לכל ספק סביר. כל עוד אנו מצויים בשלב הלכאורי, בחינה שכזו אינה נעשית ואינה יכולה להיעשות. הראיה לכאורה נשאת ראיה גולמית" (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 143 (1996) (ההדגשה הוספה - א"ר)).

5. צדק הסנגור כשטען, שבמקרים בהם מתגלות, על פניהן, ואף ללא עדות והתרשמות, סתירות עמוקות ופרכות קשות בעדויות ובראיות אחרות, אזי כבר בשלב המעצר יש ליתן לכך משקל. ישנם מקרים בהם מתעורר ספק בגרסה המרשיעה כשחומר הראיות הגולמי מצטרף לכדי תמונה אשר מנוגדת לשכל הישר.

מקרה זה, על הראיות שבתיק החקירה, אינו נמנה עם אותם מקרים, ולא מצאתי קושי ממשי או סימני ספק משמעותיים בחומר שנאסף.

6. החקירה נפתחה בקריאה טלפונית למשטרה שבצעה האחות, י, בערב באירוע בסמוך לשעה 23.00, בה הזעיקה את המשטרה ודווחה כי המשיב הכה אותה, כי היא זקוקה לאמבולנס, וכי היא חוששת שמא המשיב אורב לה ולאחותה מחוץ לבית.

למקום הגיעה ניידת, ובדוח פעולה נרשם כי האחות פונתה לבית החולים על ידי אמבולנס, פצועה קל. האחות אמרה כי לא יכולה למסור תלונה. בנוסף נרשם כי בת הזוג, ו, הייתה שתויה מאד.

למחרת, 23/4/16, מסרה האחות הודעה קצרה שהושלמה מאוחר יותר בהודעה מפורטת יותר. מדבריה עלה כי האירוע התרחש בבית ששייך להורים של שתי האחיות, אך בפועל מתגוררת שם בת הזוג, והמשיב גר עמה רוב הזמן עם ילדם המשותף. לדברי האחות, היא הגיעה ביום האירוע לבקר את אחותה מצפת. מוקדם יותר בילו השלושה - המשיב ושתי האחיות בכנרת, ובערב ישבו בבית. האחות והמשיב שתו ויסקי. לפתע, לטענת האחות, החל המשיב להכות אותה, הלם באפה וגרם לה לדימום, חנק אותה וגרר אותה על הרצפה. לדבריה, אחותה ו הייתה באותו זמן בחדר אחר אך הגיעה למשמע צעקותיה וניסתה להפריד. הנאשם יצא מהבית כששתי הנשים אמרו לו שיקראו למשטרה אך חזר עם קרש ובו מסמרים, ורק אחרי שאמרו לו שוב שיזעיקו משטרה, עזב המשיב את המקום והשליך את הקרש.

עדויות של בת הזוג תומכת בגרסת אחותה. לדבריה בערב האירוע הופתעה לראות את המשיב מפליא מכות באחותה (לדבריה: "מפוצץ אותה מכות") גם בת הזוג תיארה תיאור דומה באשר ליציאתו של המשיב, חזרתו עם

הקרב בידו, הפחד הרב מפניו, והתנהגותו האלימה.

7. הסנגור הצביע על סתירות שנפלו לדבריו בין גרסאותיהן של שתי האחיות, והן על סתירות בין התיאור הראשוני לבין המאוחר יותר, ואולם לא מצאתי בסתירות כנטען משום חולשה לצורך בחינתן של הראיות במבחן של ראיות לכאורה. מדובר באירוע מהיר, אשר בחינת גם אם תיאורו בכל גרסה וגרסה שונה במעט, עדיין ניכרת גרסה תואמת ומשכנעת לכאורה של שתי המתלוננות.

אציין כי מצאתי סימני אמת מובהקים בגרסאותיהן של שתי האחיות, וכן ראיות תומכות, אשר הראשונה בהן היא פציעתה של האחות, שצילומה כשהיא מדממת בפניה, ותיאורה על ידי חובשת מד"א מצויים בתיק החקירה. חומר החקירה מתעד פחד ממשי של שתי המתלוננות מהמשיב, חוסר אונים מפני התפרצות אלימה שחוו, ולא שוכנעתי לחשוד כי בעלילה מדובר. האחות הסבירה את אמירתה הראשונה, בה ציינה בפני נידת הסיור כי אינה רוצה להתלונן, ואת סירובה להתמסר לטיפול רפואי, בכך שרצתה לחזור מייד לבית אחותה ולתינוק, שכן חששה לשלומן. לשלב זה, מצאתי הגיון בדברים והסבר להתנהגותה.

8. נתתי דעתי לכך שהודעה סדורה ראשונית מהעדות נלקחה רק למחרת ליל התלונה. הניידת הוזקה רק בשעה 23.00 של יום האירוע, האחיות לא מסרו עדות באותו לילה, שכן האחות נלקחה לטיפול רפואי, ואילו לגבי בת הזוג נרשם על ידי שוטרי הסיור כי הייתה שיכורה.

עניין זה ילקח בחשבון בקביעות בתיק העיקרי, ואולם לשלב זה, בהצטרף כלל הראיות זו לזו, אין בעובדה זו כדי להשפיע משמעותית על הערכתי שמתגבשות ראיות לכאורה.

9. באשר לטענה כי המתלוננות היו שיכורות - שתי האחיות לא הסתירו כי גם הן, ולא רק המשיב, שתן לשכרה ביום האירוע. אין בכך להחליש באופן קריטי בשלב זה את מהימנות גרסתן. השפעתו של אלכוהול שונה מאדם לאדם, ואין כל חזקה או הוראה הפוסלת עדות של מי שהיה נתון בגילופין. מידת השכרות של העדות, השפעת השכרות על תודעתן וזכרוןן יילקחו בחשבון במהלך ניהול התיק ושמיעת העדים, כחלק מהשיקולים האחרים. בשלב זה התרשמתי כי המתלוננות מסרו גרסה סדורה, ובה סימני אמת, המצביעה על כך שהשתיים לא היו נטולות יכולת לקלוט ולהבין את אשר קורה להן ואת אשר הן רואות.

10. גם לגבי המפורט באישום השני, שעניינו כאמור, אלימות מצד המשיב כלפי בת הזוג במקרים קודמים, ושבירת חפצים בבית, מצאתי ראיות מספקות לכאורה. בת הזוג מסרה את פרטי האירועים במסגרת התלונה הנוכחית, וציינה כי מדובר בן זוג אלים, ושהיא פוחדת מהמשיב לא רק בעקבות האלימות כלפי אחותה, אלא גם עקב אלימות כלפיה מהעבר. אמנם מדובר בגרסה מאוחרת לגבי אירועים שהאחרון בהם התרחש כחודש וחצי לפני מסירת התלונה, ואולם בשלב זה יש הסבר לכבישת התלונה, שכן מדובר באירוע אלים, בו התלוננו המתלוננות לראשונה, ולכן יש הגיון בכך שבת הזוג מסרה באותה תלונה ראשונה את כל מה שעשה לה המשיב גם בעבר, ודיווחה על אירועים קודמים.

11. בביקור המשטרה בבית תועד **בצילום קרש גדול מעץ עם מסמרים** בולטים ממנו, **מכונית צעצוע מרוסקת וטלפון שבור חלקית**. בת הזוג הראתה את הפריטים, ובכך חיזקה את תלונתה.

12. גרסת המשיב היא זו שמעוררת כבר כעת תמיהות. המשיב טען שבערב האירוע תקפה לפתע האחות השתויה את בת זוגו, וכי הוא מיהר לעזרת בת זוגו והפריד בין שתי הנשים. לדבריו האחות תקפה אותו והכתה אותו בעוד בת הזוג מוטלת על הרצפה. בהמשך, לטענתו, הצטיידה האחות בסכין קטנה, ופצעה אותו בסכין בברכו. **בשלב זה (חקירתו מיום 23/4/16, עמ' 20) הראה המשיב לחוקר חתך קטן ברגלו, וטען שחתך זה נגרם לו בסכין על ידי האחות** (יש לציין כי נכתב שהחתך צולם, אך הצילום לא נמצא בתיק החקירה). לטענת המשיב, כשתקפה אותו האחות בסכין, הוא נופף להגנתו בקרש עם המסמרים להגנה עצמית מפניה.

אלא שטענת המשיב, כאילו שהאחות פצעה אותו בסכין נסתרה מאוחר יותר, שכן בתיק החקירה קיים **צילום של המשיב מלפני התלונה** שסותר את טענתו כי נפצע באירוע. באותו צילום, שצולם על שפת ים, כנראה בכנרת מוקדם יותר באותו יום, צולם המשיב כשבקבוק בירה בידו, **וברכו פצועה בחתך**.

בחקירתו המאוחרת מיום 25/4/15, עומת המשיב עם העובדה שאותו חתך, שהוא טען שנגרם לו על ידי האחות, צולם על רגלו עוד בטרם קרה האירוע. כשהוטח בו עניין הפציעה, המשיב למעשה חזר בו מהטענה כי האחות פצעה אותו, ומסר שכנראה טעה כשחשב שהיא פצעה אותו בסכין.

מדובר בפרכה חריפה, אשר מנוייה עם קבוצת הסתירות הנדירות המשפיעות על קביעות מהימנות והתרשמות כבר בשלב המעצר. הסתירה מהווה תוספת מפלילה לגבי המיוחס למשיב, וגרסתו לא מעוררת אמון ולו לכאורה.

כלל גרסתו של המשיב, כאילו שרק הגן על בת זוגו מפני אחותה האלימה, נשללת על ידי שתי המתלוננות, שהביעו פחד רב מצד המשיב. לא מצאתי בסיס בשלב זה לחשוד בשתיים בעלילת שווא, ולא הועלה טעם הגיוני מדוע שהשתיים יבדו מליבן את אשר מסרו.

עוד יצוין, כי המשיב לא היה בבית כשהגיעה המשטרה. לדבריו עזב מיד אחרי שהפריד בין האחות לבת הזוג, לאחר שהאחות, כאמור, תקפה את בת הזוג באלימות. כבר כעת מתעורר סימן שאלה לגבי גרסתו והתנהגותו, ולא ברור מדוע קם ויצא, והפקיר את בת זוגו, אם אמנם היא הותקפה על ידי אחותה השיכורה. ההגיון אומר שדווקא גרסת המתלוננות היא הסבירה, וכי המשיב ברח כשהודיעו לו השתיים שיקראו למשטרה.

13. המשיב שלל כל אלימות קודמת כלפי בת הזוג כפי שיוחסה לו באישום השני, ולגבי שבירת החפצים מסר גרסאות לפיהן מדובר בגרימת נזק שלא בכוונה. אין בגרסה זו כדי להחליש את קביעתי כי גם לגבי האישום השני מתקיימות ראיות לכאורה. לא מצאתי רלוונטיות בטענת ב"כ המשיב כי הטלפון שנשבר שייך למשיב, שאלת הבעלות על החפץ הניזוק איננה רלוונטית, ואין בכך להשפיע בשלב זה על המשמעות שיש להתנהגות במהלכה נשבר מכשיר טלפון במזיד בפרץ אלים.

סוף דבר - מצאתי כי מתקיימות ראיות לכאורה ברמה גבוהה לגבי המיוחס למשיב.

עילת מעצר

14. מעבר לכך שמדובר באירועי אלימות במשפחה המקימים עילת מעצר סטטוטורית, התרשמתי כי ישנה מסוכנות ברמה גבוהה, התואמת את תחושות החרדה והפחד שתועדו בחומר החקירה מפי שתי המתלוננות, שהביעו חשש גדול שמא המשיב יפגע בהן.

מדובר בפרץ אלימות לא צפוי ותוקפני, כלפי האחות, שפרץ לכאורה מצד המשיב על רקע צריכת שתייה חריפה, וללא כל סיבה שיש בה להסביר את ההתנהגות.

המשיב הולם לכאורה באחות באגרופ, גרר אותה, חנק אותה, ופצעה בפניה עד שדיממה.

בהתקפי זעם קודמים, אף הם כששתה, תקף את בת הזוג ושבר חפצים.

העבירות המיוחסות, בנסיבות ביצוען לכאורה, מקימים עילת מעצר מובהקת של מסוכנות.

בנוסף, קיימת עילה נוספת, והיא החשש שמא המשיב ישפיע ויזיק למתלוננות על מנת שלא יעידו.

15. עילת המעצר מתחזקת נוכח עברו הפלילי הכבד של המשיב, שריצה מאסרים ממושכים בגין עבירות אלימות חמורות, בהן חבלה בנסיבות מחמירות, פציעה, סחיטה באיומים ונסיון לשוד. בנוסף הורשע הנאשם גם בעבירות סמים ובעבירת בריחה ממשמורת.

בדברי הסנגור נטען כי המשיב מעולם לא הורשע באלימות במשפחה, ולכן יש לעברו הפלילי האחר השפעה מתונה על עניין מסוכנותו, ואולם אין ביכולתי לקבל טענה זו, שכן עבר פלילי מכביד כאמור, המעיד על נטייה חוזרת למעשי אלימות קשים, מביא למסקנה לגבי המשיב כי הוא מסוכן, וכי הוא עלול לפגוע שוב באחרים, מתוך מקורביו או מקרב אחרים.

מצאתי איפוא כי מתקיימות עילות מעצר.

חלופת מעצר

16. המשיב הציע להשתחרר לבית הוריו בקצרין, עיר מגורי בת זוגו, ונטען כי אין כל חלופה אחרת שיוכל להציע. נטען כי הוא עובד בעבודה מסודרת, וכי ייפגע אם לא יותר לו לחזור ולעבוד (בבית עסק בעיר

קצרין).

ההצעה לא כללה כל משמורן ספציפי, ולא נמסרו פרטים קונקרטיים לבדיקת בית המשפט.

אף לא הודע על כל ערב שהתייצב בבית המשפט להציע עצמו כמשגיח.

בנסיבות אלה, לא ניתן היה לבדוק לגופה כל חלופה.

לנוכח מסוכנותו הרבה של המשיב, הנלמדת מהתנהגותו, נסיבות ביצועה לכאורה על רקע גילופין, ועברו הפלילי המכביד - הצעתו לשחררו לקצרין אינה מתקבלת כלל על הדעת.

לא מצאתי לנכון להורות על הכנת תסקיר מעצר.

בבש"פ 27/15, יונס נ' מ"י, קבע כב' השופט עמית כללים לגבי הזמנת תסקירי מעצר. תסקיר המעצר הנו כלי אשר נועד לסייע לבתי המשפט בבחינת אפשרויות שחרור בערובה ובהפעלת שיקול דעתו. נקבע כי לבית המשפט נתונה הסמכות אם להזמין תסקיר אם לאו, וכי אין חובה להזמין תסקיר מעצר בכל מקרה ומקרה, בין היתר בשל עומס רב השרוי בשרות המבחן.

תסקירים יוזמנו באותם מקרים בהם בית המשפט זקוק לעזרת שרות המבחן לבחון את החלופה המוצעת, ואת התאמתה לנוכח עילות המעצר.

במקרה זה, דעתי איתנה כי המסכנות הנובעת מצד המשיב, והחשש לשיבוש מהלכי משפט הנם כאלה, אשר חלופה, במיוחד זו הרופפת המוצעת - לא תהלום אותה, ולא מצאתי צורך לקבל תסקיר מעצר, שעה שלא הוצעה כל חלופת מעצר ישימה.

לסיכום - אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

ניתנה היום, כ"ז ניסן תשע"ו, 05 מאי 2016, במעמד הצדדים.